

Raad voor de tegenwoordige tijd. . .

door: J.N. Darby

...begint bij het geweten. Hoe meer licht men heeft, hoe meer men daarvan doordrongen is om te handelen naar zijn geweten, naar het Woord. Men heeft alleen geloof nodig, dat krachtige beginsel, dat alleen naar de wil van God kijkt en nooit naar de omstandigheden of de moeilijkheden.

Het bewustzijn, dat wij bewaard zullen worden voor het oordeel, dat op de christenheid zal vallen, zal ernst, nederigheid, vastheid geven aan onze wandel. Laten we ons herinneren dat God de hoogmoedige weerstaat, maar dat Hij de nederige genade geeft.

Voor wat de bijzonderheden van het samenkomen betreft, let goede op de beloften van de Heer: *“waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden”* (Mat. 18:20). Daar heeft het hart behoefte aan, dat God liefheeft en dat vermoeid is van de wereld. Reken op deze belofte van de Heer, kinderen van God, discipelen van Jezus. Als twee of drie vergaderd zijn in Zijn naam, zal Hij daar zijn. Daar heeft God Zijn naam geplaatst, zoals vroeger in Jeruzalem. U hebt niets anders nodig, dan u zo te vergaderen in het geloof. God is in uw midden, u zult Zijn heerlijkheid zien. Hoe heeft deze God van liefde ons gezegend door de eenvoud van relatie met ons! Laten we niet denken dat we geestelijke paleizen moeten bouwen zodat God in ons midden komt wonen. Als er twee of drie vergaderd zijn in Zijn naam, misschien in een armoedig tentje of woning, God zal daar zijn. Verbeeld u niet paleizen op te bouwen, als u alleen maar materiaal hebt om hutten te bouwen.

Handel in eenvoud met wat u hebt. Als u de Heer zelf hebt, heeft u alles wat u nodig hebt. Aan wie heeft, zal meer gegeven worden. Herinner u ook, dat, toen de discipelen vergaderd waren, dit was om brood te breken. *“Toen wij nu op de eerste dag van de week vergaderd waren om brood te breken”* (Hand. 20:7). 1 Korinthe 11:20 laat hetzelfde zien: *“Wanneer u nu op een plaats samenkomt, is dat niet 's Heren avondmaal eten; want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen avondmaal, en de een is hongerig en de ander dronken.”* Men maakte misbruik van het avondmaal en de apostel verbetert dit misbruik. Maar in deze tekst ziet men, dat het doel van hun samenzijn in dezelfde plaats was: het avondmaal des Heren te eten.

Dat moet altijd een aangenaam zijn iets zijn voor de discipelen. Zich de liefde te herinneren van Hem, *“die Zijnen die in de wereld waren, had liefgehad, hen*

liefgehad tot het einde” (Joh. 13:1). In het begin namen de discipelen het avondmaal elke dag in de huizen. Voor de viering van het avondmaal zijn de moeilijkheden alleen maar denkbeeldig. Zoals de apostel het zegt van de vrouw, de natuur zelf kan het ons ook hier leren. Het avondmaal moet op een passende wijze gevierd worden. Iedere christen zal dat aanvoelen. Als u niet talrijk bent en u allemaal in dezelfde omstandigheden verkeert, dan is de zaak gemakkelijk. Terwijl in een grote vergadering de zaken soms complexer liggen. Er bevinden zich altijd bekendere personen onder aanwezigen, die meer aanzien hebben, meer voor de hand liggende broeders om het brood te breken. Maar een wezenlijk verschil van rechten is er echter niet. Het is alleen plicht tegenover God op een gepaste wijze de instelling van de Heer te vieren, die zo kostbaar is voor de Gemeente. Alleen het vlees zoekt zich te bedienen van de instellingen van Heer om zich boven zijn broeders te verheffen en zich belangrijker voor te doen: en het vlees is altijd slecht.

Als God in de gemeente iemand stuurt of verwekt, die de zielen kan weiden, laten we hem met vreugde en dankbaarheid aannemen van Godswege; naar de gave, die hem is toevertrouwd. Laten we zo de Heer eren in Zijn gave. Laten we ook proberen in liefde te getuigen tegenover hen die ons omringen, opdat zij ontsnappen aan de komende toorn. Als God in ons midden een broeder verwekt, die kan vermanen of een andere gave kan uitoefenen, dat hij het in eenvoudigheid mag doen, voor het welzijn van allen. En vooral over zichzelf te waken, opdat zijn werkzaamheid hem niet tot een valstrik is. Het is altijd gevaarlijk voor de christen om op de voorgrond geplaatst te worden. Hij moet nooit vergeten, dat hij niet ophoudt een eenvoudige broeder te zijn, omdat hij een gave heeft en dat die gave hem tot een dienaar van alleen maakt.

Maak nooit een reglement. De Heilige Geest zal u leiden, als u op Hem steunt en als u op God wacht, die altijd trouw is. Probeer even vervuld te worden met de Geest als met de letter van de Schrift en handel in ieder geval onder de leiding van de Heilige Geest, door u altijd te beroepen op het Woord. God zal u hulp kunnen, als dat nodig is, u hebt slechts geloof nodig.

Wat de tucht betreft, laten we ons herinneren, dat uitsluiting een allerlaatste maatregel is. Kinderen uit één gezin kunnen verplicht worden, naar de wijsheid van de Vader, alle contact met één van hun broeders te

weigeren, maar het hart begrijpt, in welke geest dat moet geschieden. De heiligheid van de Tafel van de Heer handhaven is een positieve plicht tegenover Christus zelf. Er kunnen zich gevallen voordoen, dat men de openbaring van de zonde haat (Jud. :23). Maar pas op voor een rechterlijke geest, zoals die bij een rechtbank, want we moeten hen redden door ze uit het vuur te rukken. Laat hij die zichzelf het beste kent en die de meeste liefde heeft niet falen om tucht uit te oefenen, als hij er toe gedwongen wordt. Laat hij het doen, als met het gewonde hart van Christus, die liefheeft ondanks alles en zonder het gevoel te verliezen, dat het vlees ook in hem is. Overigens, als het gaat om uitsluiting, moeten allen daaraan deel nemen, niet omdat ze daartoe het recht hebben, (Dat is de verharde geest van een kind, dat op zijn recht staat om deel te hebben aan de uitsluiting van een van zijn broeders.) maar omdat het geweten van allen moet worden gereinigd en de hele vergadering door die daad afgezonderd word van een zonde, die de uitsluiting vereist.

Als God in uw midden personen verwekt, die waken over de zielen, die ijverig ze willen zien beantwoorden aan de genade van Christus, ze voeden met deze genade en voor en met hun pleiten, dan is dat een kostbare gave van de Heer. Als God veel broeders opwekt, die Zijn kudde weiden en die misschien werken met weinig gaven, maar met liefde en met verantwoordelijkheidsgevoel en in nederigheid – zij die door de Heer gezonden zijn, zullen die eigenschappen altijd moeten hebben – dat zij elkaar helpen in hun werken, om samen te bidden over dit onderwerp en om te profiteren van elkaars raad. Dit vertrouwen is heel kostbaar en iemand die nederig is en die echt het welzijn zoekt van anderen, zal maar al te gelukkig zijn om er van te profiteren. Dat zal nooit onze persoonlijke verantwoordelijkheid wegnemen, maar zal ons dikwijls helpen om het welzijn van de Gemeente te vergroten tot heerlijkheid van Christus. Laten ieder van ons zich tegelijkertijd herinneren, dat als God één van Zijn kinderen gebruikt om te arbeiden in de Gemeente, dit gebeurt, opdat hij, hoewel vrijgemaakt van allen en verantwoordelijk aan Christus, de dienstknecht van allen is. Iemand, die deze plaats verlaat, verlaat zijn plicht en zijn voorrecht. Laten we ons herinneren, dat God wil, dat wij van Hem afhankelijk blijven en dat elke poging om ons te onttrekken aan de afhankelijkheid van Hem – wat onze enige bescherming en borg is – alleen maar de vrucht van het vlees is, dat zijn gemak zoekt in de wereld, waar het zich prettig voelt.

Laten we de samenkomsten van de broeders en zusters bezoeken. Laten we profiteren van alles wat God ons geeft en laten we gehoorzaam zijn in alles wat ons persoonlijk gedrag betreft en daarbij onderscheid maken tussen gehoorzaamheid en verwaandheid. Want dat laatste vereist meer energie dan wij bezitten. De samenkomst van de broeders en zusters en hun praktische afzondering van de wereld, zijn allebei grote beginselen van zegen. Wat onze eigen toestand betreft in relatie met deze beginselen: laten we ootmoedig zijn

voor God en aanvoelen, dat wij verantwoordelijk zijn voor Hem, voor de toestand, waarin wij ons bevinden.

Laten we eraan denken, als wij het probleem van verantwoordelijkheid onderzoeken, dat het niet gaat om het kunnen. Dat is een beginsel, dat iedere christen zal toegeven als het een zondig mens betreft. Hij is verantwoordelijk over de toestand, waarin hij zich bevindt, hoewel hij niet in staat is uit zichzelf daar uit te gaan. Hij is verantwoordelijk voor het huidige kwaad, waarin hij wandelt. Zo is het ook met de Gemeente. Het is dan ook altijd onze plicht op te houden met kwaad doen en te leren goed te doen. Als we nog niet weten goed te doen, moeten we tenminste ophouden met kwaad te doen. Op zijn minst moeten we alles loslaten wat ons geweten veroordeeld. Bovendien zal God ons leren om goed te doen. Hij, die trouw is in het verlaten van het kwade, waarover hij licht heeft gekregen, zal spoedig licht ontvangen om verder te gaan in de weg van het goede, want God is getrouw. Alle echte eenheid is gegrond op de trouw om zich af te zonderen van een onderkend kwaad. Zonder dat is de eenheid alleen maar een mengsel van goed en kwaad. Dat is een eenheid, die Satan graag ziet, en die God verfoeit. Sinds de zonden in de wereld is gekomen, verbindt God Zich met hen, die Hij afzondert van het kwaad, door hun gewetens aan te scherpen, door Zijn Geest. Dat omvat alle soorten van kwaad, want het oordeel van God strekt zich daarover uit.

Eenheid is het doel van God, maar Hij kan zich niet met kwaad verenigen. Hij kan ons niet met Zichzelf verenigen zonder ons af te zonderen van het kwaad, waarin we ons bevinden. Dat is een levensbeginsel, dat zijn toepassing vindt op elk gedrag van christenen.

Wordt niet ontmoedigd christenen, u die het Woord neemt als gids en raadsman, die daarin een kostbare gave vindt, die God ons heeft gegeven en een volmaakt licht voor elk geval dat zich kan voordoen. Als u tegenstand ondervindt en als het aantal personen die deze weg willen volgen klein is, wees dan niet verwonderd. “Want trouw¹ is niet het deel van allen” (2 Thes. 3:2).

En waar er geloof is, proberen veel dingen, helaas, het geestelijk inzicht te verduisteren, te verhinderen dat het oog duidelijk ziet en om ons te laten zeggen: “Heer, sta mij toe eerst mijn vader te gaan begraven” (Luk. 9:59).

Toch wordt het geloof altijd gezegend. Een helder oog geniet altijd van het zoete en kostbare licht van God. Het Woord is volmaakt voldoende. Niet alleen om de mens te redden, maar ook om hem wijs te maken tot zaligheid. Ja, nog meer, om hem te volmaken en geschikt te maken voor alle goed werk.

Wie u ook bent, geliefde broeders, vertrouw op dat Woord. Breng u dat in herinnering, om ervan te profiteren, u die hulp nodig heeft van de levende God.

¹ Geloof (JND)

U zou er niet de genade en waarheid in leren kennen of er gebruik van kunnen maken, als de Geest van God u niet onderwijst. Elke taal, elke gedachte van het geloof, van het christelijk leven bevindt zich er in en u hebt, om er van te genieten de zorgen van een levende en goddelijke Meester nodig. Het Woord is de zwaard van de Geest.

U zult altijd personen tegen komen, die zich verzetten tegen een wandel, die het Woord van God als gezag in alle dingen vereist – wat ook, overigens, hun gedrag en de vorm van hun godsvrucht en ijver is, die hen drijft – zij laten terzijde of wijzen af en begrijpen de volgende waarheden niet:

1. de leer van de Gemeente van God, lichaam van Christus, éénheid op aarde, Bruid van het Lam.
2. de tegenwoordigheid en kracht van de Heilige Geest die werkt in de kinderen van God en die ze leidt; in het bijzonder de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in het lichaam, de Gemeente op aarde, die er in werkt en het leidt, net zoals in al zijn leden, in de naam van Hem, die er het Hoofd van is.
3. het gezag en de algenoegzaamheid van het Woord van God.

De christenen, die wij bedoelen, ontsnappen op de een of andere manier aan het Woord van God. Zij zullen het beamen als protestanten, maar onttrekken zich er aan als gelovigen, als leden van Christus, als discipelen en wat zij organiseren komt daar niet uit voort, zoals hun oprichting van kerken het bewijst. U zult bij deze christenen ook opmerken, dat de geestelijkheid, de eredienst vervangt. Wat dit laatste betreft meten we enige verandering en vooruitgang constateren, want de Geest van God brengt behoeften in de ziel, maar ze zal nooit een waar en gezegend antwoord vinden op deze behoeften, als ze niet met geloof de hierboven aangehaalde beginselen in toepassing brengt.

Voor u broeders die deze dingen hebt begrepen, volgt hier een waarschuwing:

Men kan deze kostbare kennis hebben, die nodig is om met inzicht voor God te wandelen. (Ef.5:15) Maar men kan ze bezitten, zich er op beroemen, ze verkondigen en met dat alles, eenvoudige mensen, die er wensen naar te wandelen, afstoten. Ze in handen drijven van hen, die niet willen, dat ze wandelen naar deze kennis. Wij moeten zelf in ernst, in bescheidenheid, in liefde wandelen, die de tegenwoordigheid van God voortbrengt.

Dat veronderstelt geloof en leven in de ziel. Waar dat gevonden wordt ontbreekt de zegen niet voor hen, die daarin wandelen. Zonder dat, rechtvaardigt dit het ongelooft en de tegenstand van anderen, als u de waarheid voorstelt, zodat u God niet verheerlijkt en geeft u hun ongelijk en tegenstand kracht en invloed tegen de zegen. Beginselen zijn niet voldoende. Men

moet God hebben. Zonder Hem, zijn zelfs machtige beginselen alleen maar een zwaard in een kinderhand of van een dronkaard. Het zou beter zijn als men het afpakte en pas terug geven als de man nuchter zou zijn.

Laten wij de vruchten tonen van beginselen. Laten we sterk zijn in de waarheid. Hoe sterker we zijn;

- hoe meer sommigen zich tegen de waarheid verzetten,
- hoe meer anderen belijden haar te willen bezitten en haar aanpassen, zonder dat hun eigen geweten zich er vrijwillig aan onderwerpt, aan de behoeften, die de waarheid heeft voortgebracht in andere personen.

Deze beide gevallen doen zich voor. Wij moeten ons houden aan de smalle weg, die de waarheid in het Woord voor ons heeft afgebakend, naar de genade en kracht van de Heilige Geest, die ons heeft geheiligd om aan Christus te gehoorzamen. Laten onze harten ruim zijn en onze voeten op het smalle pad gaan. Dikwijls, als men over liefde spreekt, zijn de harten eng, terwijl de voeten de weg gaan, die hun gelegen komt. Dat maakt het hart juist eng, omdat het geweten niet op zijn gemak is en men niet houdt van hen, die dat aan het licht brengen.

De tegenwoordigheid van God (daar spreken we over) geeft moed, praktische onderworpenheid aan het Woord, het vertrouwen in wegen van God, een vertrouwen in God zelf, dat de rustig maakt in de moeilijkheden van de weg en maakt dat men geen compromissen maakt door menselijke middelen of omwegen. Deze tegenwoordigheid geeft tenslotte nederigheid en oprechtheid. God zal deze beginselen laten zegevieren, overal waar Hij werkt in Zijn genade. Wat belangrijker is, is, dat wij er de kracht van openbaren. Hij zal al het overige doen.

Ja, geliefde broeders, het leven van God, de tegenwoordigheid van God, dat is wat door de werking van de Heilige Geest in ons en in anderen, kracht geeft aan de waarheden, die ons Zijn toevertrouwd, welke die ook zijn. Het zou beter zijn, dat die waarheden niet toenamen, als wij de tegenwoordigheid van God verlaten om te laten gelden.

De behoefte aan de eenheid en de werking van de Heilige Geest laat zich overal een beetje voelen. U zult menselijke pogingen zien ontstaan om dingen te bereiken, die aan deze behoefte beantwoorden. Vertrouw er niet op. De Gemeente, de Geest, het Woord, de praktische verwachting van Jezus zijn de dingen, waarvan u in de tegenwoordige tijd de waarheid en de kracht moet verwerkelijken. De verwachting van de komst van Jezus, als onmiddellijk voorwerp van de geestelijke genegenheden, dar moeten we ons mee bezighouden.

Want geliefde broeders, God zal alles laten wankelen, behalve het koninkrijk, dat niet aan het wankelen gebracht zal kunnen worden. Waarom bouwen op wat Zijn komst zal verwoesten? Laten we het Woord van

Zijn volharding stevig vasthouden. Jezus bezat niet en bezit ook nu nog niet de vrucht van de arbeid van Zijn ziel. Al wat dat niet is, zal omkomen. Laten wij ons hechten aan wat niet zal omkomen. Als het andere zou ons van dit voorwerp aftrekken. Het is onmogelijk, dat ik ten volle geniet van de komst van Jezus als van een belofte, als ik probeer dingen op te bouwen, die Zijn wederkomst zal vernietigen. Zijn Gemeente zal opgenomen zijn bij Hem. Zijn Woord blijft tot in eeuwigheid. Laten wij daarbij blijven. Wij zullen niet de moeite of de arbeid van ons geloof verliezen, hoewel dat Woord voor het ogenblik is het Woord van Zijn volharding (Op. 3:10).

Wat een gebeurtenissen, nadat dit Woord is geschreven hebben kracht en werkelijkheid gegeven aan de waarheden, die het Woord ons heeft geopenbaard over de Gemeente, de Heilige Geest, het Woord en de praktische verwachting van Jezus! Wat is men gelukkig, als men door het geloof, het Woord in vrede aangenomen heeft, waarvan de gebeurtenissen het bewijs gegeven hebben, het wordt dubbel kostbaar te midden van alles, wat onder onze ogen gebeurt! Wat een bevestiging voor het geloof, de gebeurtenissen te zien bevestigen wat we door het onderwijs van de Heilige Geest, hebben geloofd en aangenomen als waarheden!

Tegenover die gebeurtenissen moeten de christenen des te meer liefhebben en verwerkelijken, meer dan ooit, de wederkomst van de Heer Jezus Christus! Dat zal onze dagelijkse vreugde zijn en ook een machtig middel om ons te bevestigen in de vrede en in een standvastige wandel. Laten we er aan denken de kracht van Zijn wederkomst te leren toepassen op heel onze wandel. Laten we er aan denken, dat een onverderfelijke erfenis, die niet bezoedeld kan worden, bewaard wordt in de hemel voor ons. Bewaard door de kracht van God, door het geloof, voor een behoudenis, die gereed is om geopenbaard te worden.

En in afwachting daarvan, laten we denken, aan wat Christus heeft gezegd: "Mijn koninkrijk is niet van deze wereld." En dat wij zelf niet van deze wereld zijn, zoals Christus er niet van was.

Wij zijn met Hem gestorven en opgewekt. Laten we deze getuigenissen van het Woord toepassen op heel onze wandel. Ons herinneren, dat ons burgerschap in de hemel is, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft om ook alles aan Zich te onderwerpen.

Rustig wandelend met Jezus, zal de God van de vrede met ons blijven. Niets kan ons scheiden van Zijn liefde. Hij kan ons kastijden als dit nodig is, maar Hij geeft nooit de leiding van alles, wat ons betreft, uit handen en wij zouden zonder Hem niet kunnen wandelen. Niet op een woeste zee en ook niet op een kalme zee.

Als we bewaard worden in de gemeenschap met de Heer, zorgen de beginselen, waarover ik gesproken heb, ervoor, dat we bewaard worden de elementaire waarheden van het evangelie te verminderen. Ze worden door die gemeenschap met de Heer oneindig kostbaar en veel duidelijker en wij zullen ze met meer kracht en eenvoud kunnen verkondigen.

Zo zal de wederkomst van Jezus onze ijver bezielen om de Zijnen te roepen, ons tot zondaars te richten, de wereld voor het oordeel te waarschuwen, dat haar wacht. Deze wederkomst zal ons aanzetten, naar onze maat, tot een heilige werkzaamheid in de Gemeente, opdat de Bruid ontwaakt en zich gereed maakt, maar ook tot een heilige werking ten opzichte van de wereld.

Dat God dicht bij Zich mag bewaren, allen, die de Heer liefhebben in trouwe en geduldige verwachting van Hem die tot ons zegt: "Ik kom spoedig" Amen.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1913-34](#)

Titel: [Conseils pour le temps actuel](#)